

8. november 2017

EM 2017/51

Forslag til forespørgselsdebat om hvorledes vi kunne få styrket hjælpen til ofre for lovovertrædelser, herunder blandt andet ved etablering af offerrådgivning.

(Inuit Ataqatigiits medlemmer af Inatsisartut)

Idet vi takker Inuit Ataqatigiits medlemmer af Inatsisartut for dette tiltrængte forslag til forespørgselsdebat skal vi hermed fremkomme med følgende bemærkninger:

Her i vort samfund er der en lang række problemer iblandt os, som er udfordrende, og vi kan derfor ikke bare lade som om problemerne ikke eksisterer. Herunder hører så ofrene for lovovertrædelser, som vi blot har placeret i samfundet til, at "skulle passe sig selv". Selvom man nok kan finde en masse årsager og begrundelser herfor, så synes disse følgende vigtigste spørgsmål at skabe mere klarhed:

Selvom sagerne er afsluttet når der har været domfældelse, så er det ikke slut for ofrene, fordi der opstår en masse spørgsmål man gerne vil have svar på. Hvorfor skete det her lige for mig? Hvorfor blev det lige min datter/søn det skulle gå udover? Hvorfor blev min mor/far offer for denne lovovertrædelse? Hvilken værdi har et liv? Men en del af disse spørgsmål er nogle som familierne og landsbyfællerne stiller sig selv, når de rammes af disse lovovertrædelser.

Når først lovovertrædelsen er sket, og man står der som offer, så er det dem, der står en nærmest som man først og fremmest henvender sig til, og som man søger trøst hos – men når så det sker, at denne mulighed ikke forefindes, hvem eller hvilke mennesker skal man da kunne regne med? Her skal man ikke lade sig kue af de små byer og bygders manglende muligheder, idet det er vores pligt, at give en garanti for, at ofrene har et sted at henvende sig.

Vi kan ikke finde os i, at når først lovovertrædelsen er sket, at det så for det meste er lovovertræderen, der kommer i fokus og hvor alt automatisk er i system, og at man omvendt må

iagttage ofrene eller for den sags skyld deres familier, nærmest ingen hjælp har at hente, og hvor man her må huske, at nogle af ofrene desværre er udskyldige børn.

Hvem skal behandle/ eller hjælpe ofrene?:

Familiecentrene; nogle steder forefindes der indimellem familiecentre, men andre steder er der ikke nogen. Man kunne måske forestille sig, at styrke området ved at etablere et rejsehold.

Krisecentrene; Der forefindes mest krisecentre i byerne, og ude i de mindre byer og bygder må man skabe en ordening for, at der kan være et sted, at henvende sig. Man skal nok ikke være i tvivl om, at der blandt folk i almindelighed og iblandt de nærmeste i familien gives støtte til ofrene, men vi er dog nødt til, at have en vis form for sikkerhed for, at der som minimum kan tilkaldes psykolog. Ikke mindst med henblik på børnene, der ikke har mulighed for at forsvare sig selv.

Er forsoning en mulighed?; det har jo dog trods alt været en mulighed i masser af år, og der skal ikke herske tvivl om, at det er en mulighed, dog mener vi, at man skal sikre sig – når der er tale om forsoning – at alle steder har den mulighed. Som eksempel herpå, så fjerner man ofte gerningsmanden rimelig hurtigt efter lovovertrædelsen er sket, hvorimod man ikke skænker ofret en tanke. Som eksempel herpå kan nævnes når der sker, at der er skyderi i de mindre samfund. I disse tilfælde kan man have et beredskab, som kan rykke ud når behovet er der, hvilket vil sige når de udsatte folk er urolige efter lovovertrædelsen.

Skolen; hvordan skal man inddrage folkeskolen? Vi vil i den forbindelse henvise til de gældende bestemmelser for folkeskolen. Når det er sagt så synes vi ikke vi kan undgå lige at nævne forældrene, som skal fungere sammen med beredskabet, og med et varigt behandlingssystem for øje, vil det altid være nødvendigt med planlægning for, at give øget sikkerhed.

Dagsinstitutionerne hvordan kan disse inddrages? Her vil vi på lige fod med skolen henvise til de gældende bestemmelser for driften af børneinstitutionerne, men vi håber samtidig, at man kan have lige så gode muligheder som i folkeskolen.

Med disse bemærkninger håber vi, at denne debat vil fortsætte – hvilket vi vil vente spændt på og, vi vil også spændt afvente resultaterne og lover, at vi nok skal melde os på banen hvis det er.

Pitsi Høegh, Siumut